Ч. 19. Неділя 25 січня (7 лютого) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Чутка о скликаню Ради державної. — З Делеґациї. — Криза кабінетова в Сербії. — Характеристичні події в Білграді і Цстиню. — З далекого Всходу).

Зачувати, що Рада державна має бути скликана з кінцем сего місяця, а то длятого, щоби ухвалила континґент рекрутів на сей рік, позаяк в деяких краях коронних вже в перших днях марта має ся відбути бранка. З другої же сторони кажуть, що правительство хоче також знати, яке становище займуть Чехи, чи они перепустять закон о рекрутах, чи будуть єму ставити опір. Що до становища Чехів, то не дасть ся тепер ще нічого сказати. Наради парляментарної комісиї молодоческого клюбу тревали дуже коротко а ухвали єї держать ся у великій тайні; аж коли їх затвердить екзекутивний комітет молодочеської партиї, будуть они подані до публичної відомости.

В австрийскій Делеґациї вела ся дальше дискусия над кредитом окупацийним, а коли прийшла бесіда на то, що Босна своїм деревом робить конкуренцию иньшим краям коронним, сказав спільний міністер фінансів Буриян, що не може тому перешкодити, але радить, щоби й инші краї шукали собі так само збуту.

В комісиї буджетовій угорскої Делеґациї розпочала ся вчера нарада над буджетом міністерства справ заграничних. Референт Фальк зложив звіт і запитував міністра справ заграничних, чи правительство на случай вибуху ворохобні на Балкані єсть приготовлене як потреба. Опісля промовляв дел. Уґрон і обговорював справу „вета“ на конкляве і сказав, що ґр. Ґолуховский не повинен був порушувати сеї справи в угорскій Делеґациї, до того право прислугує лиш цісареви Австриї а Мадярів оно нічого не обходить. Впрочім бесідник сумніває ся, чи право вета прислугує австрийскому цісареви, позаяк оно було сполучене лиш з титулом римского цісаря.

Ґр. Ґолуховский обговорюючи у відповіди відносини македоньскі, сказав, що від часу, коли в Мірцштеґ ухвалено постанови реформ в Македониї, реформ тих ще не переведено, бо они стрічають так великі трудности, що то, що вже зроблено, значить дуже богато. Що до справи вета то сказав міністер, що тото право привязане до династиї Габсбурґів і длятого хибний єсть погляд, мов би оно перестало єствувати вже в 1804 р., бо его виконувано також і в 1821 р. Ґр. Тіша зазначив, що виконане права вета не було незаконним і що міністер справ заграничних виконуючи его, не переступив свого круга ділання. Комісия ухвалила відтак буджет міністерства справ заграничних.

Кабінет Ґруїча подав ся до димісиї — се найновійша вість з Сербії, але зовсім не така, котрої би нїхто не сподівав ся. Кабінет Ґруїча вже від самого початку не мав основи, бо не мав в скупштині ані більшости за собою, ані навіть хоч би лиш якої більшої партиї. Було то лиш міністерство з конечности, котре до того не мало ще й ані міністра фінансів ані міністра судівництва, а два члени кабінету не були ніколи ані хвилї певні того, що позістануть довго в кабінеті. Відтак ще й независимі радикали зачали були робити таку опозицию, котра рівнала ся обструкциї, а приятелї Ґруїча лиш удавали перед ним щирість. Вже підчас нарад над законом прасовим хотів він подати ся до димісиї, але его прихильники старали ся наклонити его, щоби він відложив димісию аж до часу, коли буде ухвалений буджет. Ґруїч, як видко, поспішив ся і наробив тим своїм противникам великого клопоту. Хто тепер дістане спадщину по Ґруїчу, ще не знати. Найбільші вигляди мав би Никола Пасич, як би не то, що він зробив би зараз конець теперішній скупштині, з котрою не може погодити ся. В кругах посольских мали би Стоян і Протіч найбільше вигляду на утворене нового кабінету.

14)

Слїди їздця.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

— Було дуже хорошо — відповіла Валлї, усьміхаючись. — Атже Норберт був там і льорд Бевіль, що був уважливійший супротив мене, як би то могло Норбертови подобати ся. Він хотів заєдно розмавляти з нами і здавало ся, не пізнавав, що я і Норберт мали би право виключити его з нашої розмови. Що до пані Еспінель, то була она незвичайно вічлива — а супротив мене така ніжна, немов би нічого не мала против того, щоби стати моєю мачохою.

Тіні голосно ровсьміяла ся.

— О ні, она певне не мала би нічого против того, стара торба! Але ти не боїш ся, аби твій отець не попав в єї старі сіти, правда Валлї? Коли вже жив двайцять літ вдівцем, то тяжко аби другий раз женив ся. Але що стало ся Норбертови, що він ціле передполудне сидить в своїй комнаті? — скрикнула Тіні. — Він чей мусів чути голос Валлї в сінях, хиба що любов не лиш сліпа але й глуха. Піїду я по него.

— Ні — здержала єї Валлї — я приїхала до тітки Дори і до тебе. Норберта побачу у нас.

Мимо того стрітились пані, ідучи на сніданє, з Норбертом в сінях і він повів Валлї до їдальнї, де при столї украшенім білими і фіолєтними хризантемами спожили малу перекуску разом з Горацием і Лісею Гардман. Завязала ся жива розмова, але ні Норберт ні его тітка не брали в нїй участи.

— Найдорожша тіточко, мусите мене провести до огорода і теплярні — сказала Валлї, коли встала від стола і положила свою руку на рамя панни Дори. — Мушу раз з вами до схочу наговорити ся.

— Нічо не могло би мені зробити більшої приємности, моя люба — відповіла Дора — але нині не можу. Іду до Гайклєрк; маю там орудки. Норберт і дівчата радо показують тобі наші теплярні — хоч правду кажучи нема там тепер нічого такого, що варта би було бачити.

XV.

Просьба.

Панна Дора поїхала до Гайклєрк і задержала ся поза тим дивним старим містом перед хорошою віллею з червоної цегли, відділеною від дороги огородцем з деревами і корчами. Дім належав до сер Натанієля Рітердона, чоловіка з старого шляхотского роду, що був оженений з дочкою і наслідницею богатого фабриканта. То був чоловік старший, трохи дивний, але дуже добрий і тїшив ся загальною симпатиєю. Позаяк він колись належав до найсердечнїйших приятелїв Вальтера Блєка, то видавало ся цїлком природним, що Дора в своїм клопоті і неспокою удавала ся до него.

Панна Дора не питала о паню дому. Сказала служачому, що сим разом привели єї сюди орудки і пійшла просто до кабінету сер Натанієля — до комнати, що виглядала так само привітливо як єї мешканець. Високі магоневі шафи були заставлені грубими в шкіру оправленими книжками, підлогу покривав зелений турецкий диван, великі фотелї були обиті червоною мароканьскою шкірою, занавіси з червоного аксамиту, на комині горів веселий огонь. Перед сер Натанієлем стояла отверта скринка на депеші і єго срібний каламар; сам сер Натанієль дрімав...

При вході панни Блєк стрепенув ся і оглядав ся хвильку, немов би налякав ся або почував себе до якої вини.

— Ах люба панна Блєк — дуже мені мило — сїдайте — тут коло комина, прошу.

— Дорогий сер Натанієль, даруйте, але у вас горячо як в печи. Сяду радше як найдальше від огню.

— Чи тут справдї так горячо? А мені зимно. Тілько в моїм віцї кров вже повели кружить. Ви говорили вже з моєю женою? Коли ні, то позвольте, що я велю єї попросити; она буде дуже тїшити ся.

— Пізнїйше, прошу; насамперед хотїла-б я кілька хвиль поговорити з вами.

— Коли вам можу чим служити...

— Можете, гадаю і то в справі людскости. Ви, як чую, дали почин до просьби, що має бути внесена в корить Варґаса до міністерства?

— О, панно Блєк, я й в дрібних річах

Часопись „Штампа“ доносить, що росийский посол Муравев заявив міністрови справ внутрішних, Николчеви, що він і его товариші дипльоматичні не могли би взяти участи в балю двірскім дня 10 лютого, скоро би до дня 7 лютого не був усунений перший ад'ютант короля полковник Попович і инші позістаючі в службі двірскій давні заговірники.

З Чорногори надходять якісь дивні а характеристичні для відносин межи Сербією а Чорногорою вісти. Якийсь Драґо Лякіч, брат чорногорского воєводи Лякіча, був недавно тому в Білграді і яко старий знакомий гостив у короля Петра. Коли вернув до Цетиня, его арештували і замкнули до вязниці. Его брат стратив ласку у князя і посаду бриґадира та думає тепер перенести ся до Сербії. Лука Ненадович, свояк короля Петра, що довгий час жив в Чорногорі яко еміґрант і там оженив ся з якоюсь своячкою князя і був на чорногорскім дворі в найбільших ласках, попав тепер також в неласку і мусів минувшого тиждня виїхати з Чорногори. Він перебуває тепер в Білграді. Всі ті вісти, коли би були правдиві, були би вельми характеристичні для відносин межи Сербією а Чорногорою.

Всї японьскі звісти доносять о великих рухах російского войска в Манджурії. Доми в Льоаянґ і охрестности поперероблювано на кватири для російского войска. В Лоаянґ зареквіровано 1000 возів для перевозу зброї і поживи. Войска російскі посувають ся в сторону ріки Ялю. Комендант ґарнізону у Владивостоці казав оногди сказати японьскому аґентови торговельному, що після наспівшого з Петербурга приказу може кождої хвилі бути оголошений стан облоги; длятого хотів би він, щоби аґент приготовив все до виїзду в данім хвили японьских підданих з Владивостока. Подібні вісти наспіли із Порт-Артура. Звідтам вислано три сибірскі полки стрільців малими відділами над ріку Ялю. Так само вислано туди більшу часть польної артилерії.

Новинки.

Львів дня 6-го лютого 1904.

— **Перенесеня.** Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів дозволила асистентам Йос. Галлеманови в Бучачи і Стан. Сіякови в Хшанові на взаїмну заміну службових місць.

— **Нова ґімназия.** Є. В. Цісар найвисшою постановою з дня 26 грудня 1903 дозволив на відкрите II-ої державної ґімназиї в Ряшеві.

— **Загальні збори** читальні „Просьвіти“ у Львові відбудуть ся завтра в неділю дня 7 с. м. о годині 6-ій вечором в комнатах товариства в ринку ч. 10 в партері. Виділ просить членів о численну участь.

— **Зелїзниця Самбір - Ужок.** З зелїзничих кругів доносять, що вість подана деякими львівскими часописями, немов би будуючий ся тепер шлях зелїзничий Самбір - Ужок мав бути відданий до ужитку перед первістно установленим речинцем, а іменно замість в падолисті вже дня 1 серпня єсть цілком безосновна.

— **Утікли з войскового арешту** у Львові — як доносять львівскі часописи — оногди рано між годиною 5-ою а $6^1/_2$ два стоячі в слїдстві арештанти, а то рядовий 89-го полку піхоти з Городка Айкнер і 30 пп. Іванюх, оба звістні на львівскім бруці злодії.

— **Найдений труп.** На дорозі з Коморник до Висіцка, турчаньского пов., найдено сими днями труна 42-лїтної жебрачки з Комарник Фесї Комарницкої, що від довшого часу терпіла на божевільність. Слїдство виказало, що Комарницка замерзла.

— **Убийство.** До слїдчого арешту в Угнові відставлено сими днями селянина з Вербиці Гриня Притулу, котрий в суперечці з своєю мачохою Теклею так сильно ударив еї лопатою по голові, що она небавом померла.

— **Нещастний скок.** З Бреми доносять: З тутешної вязниці вислано під дозором поліциї одного арештанта убийника, аби его віддставити до Росиї. В часї їзди зелїзницею той арештант наміряючи утечи, вискочив з ваґона, але так нещасливо, що дістав ся під колеса поїзду і погиб на місци. За ним вискочив також поліциянт і тяжко покалїчив ся.

— **Борба о торговища.** Сими днями маґістрат львівский перевів лїцитацию на аренду торговлї становищ до продажи овочів. До лїцитациї станули два від давна поборюючі себе табори, а то: синевідскі Бойки і львівскі торговці. В осени відбула ся така лїцитация на становища до продажи каштанів або маронів і тоді Бойки виперли львівских і тирольских торговців, а громада міста Львова придбала більший дохід. Сего тиждня лїцитация дотикала становищ в торговій гали при Галицкій площи, на Стрілецкій площи і кількох на перехрестию найбільше оживлених улиць. Давнїйше мала громада з них доходу ледви 1500 К, тепер винесе дохід звиж 3200 К. Становища з малими виїмками здобули і тепер Бойки. До якої степени борба була пристрастна, доказує обставина, що на пр. за місце на продаж овочів коло кирниці при Цлової площи, за котре минувшого року плачено ледве 12 К, тепер заплачено аж 320 К.

— **Шестий раз виходить замуж** одна ще лиш 27-лїтна вдовиця в Женеві. Єї дотеперішне житє незвичайно цїкаве. Родила ся в Медиолянї в богатій купецкій родинї, а віддавши ся у перве за одного Француза, виїхала з ним до Парижа. В рік по его смерти віддала ся в друге, але вже за Анґлїйця з Бристоля. Той не потяг також довго, згинув підчас одної зелїзничої катастрофи. Для відміни віддала ся она в трете вже за Американця, з ним виїхала до Нового Йорку і зазнала тут трилїтного родинного щастя, бо по тім часї той третий муж помер. Вертаючи назад до „старого краю“, познакомила ся з якимсь російским торговельним аґентом, а щоби потїшити ся в своїм смутку, незабаром і повінчала ся з ним. Та сей четвертий муж занедужавши на тиф — перенїс ся незабаром на другий сьвіт. Тепер звінчала ся та „нещасна“ вдовиця ще в пяте і то вже в свотьох лїт. Вправдї той день був нещастний для одного з его приятелїв, так що події навіть маловажні вбивали ся сильнїйше в память.

люблю бути совістним і правду кажучи, не я дав почин до тої просьби, хоч мій підпис видніє там на першім місци. Гадка вийшла від сер Еверарда Андініяна. Він наставав вечером по розправі на то і лишив ся тут, коли инші гості роз'їхали ся, аби поговорити зі мною о тій справі. Він дуже лагідно глядить на ту річ, подає лагодячі обставини, як вік того чоловіка, то, що він сам ставив ся і таке инше. Дуже милосердно з его сторони, правда?

— Так, правда — сказала панна Блек поволи і гляділа в задумі на червоний диван перед комином. — Я знаю, що також і ви дуже добрі, сер Натаніель і тому приходжу до вас, аби вставити ся за одною бідною жінкою, що була нині у мене, за дочкою Варґаса.

— За тою, що приїхала з Америки? — спитав сер Натаніель.

— Так.

— Она була і у мене — дивна особа. У неї здає ся не всі дома. Доказує, що еї отець нічого не винен і робить враженє, немов би то було еї пересьвідчене.

— Коли так, то вже знаєте всьо, що я мала вам сказати. Я задля тої бідної женщини приїхала сюди. Я обіцяла їй підписати просьбу і старати ся всіми силами, аби просьба мала який успіх. Але мій вплив такий малий. Колиб ви так взяли в свої руки цілу справу, сер Натаніель, то певне всьо удалось би.

Панна Блек знала, що президент суду любив показувати свій вплив і що радо під якою гуманною або політичною покривкою виголошував бесіди і писав листи.

— Моя люба пані — відповів він піддобрений. — Задля вас міг би я приймити ся за гіршу ще річ як та. Тота жінка зробила на мене враженє божевільної, але коли ви берете еї під свої крила, то може схоронити ся й під мої. Зроблю всьо, що лиш в моїй силї, аби просьба була полагоджена прихильно. Вішане не робить нам нині Богу дякувати нїякої приємности. Кару смерти терпимо ще як конечне зло, але рідко еї виконуємо, коли тільки найдемо яку причину до помилуваня.

Настала хвилева тишина. Сер Натаніель опер ся плечима о фотель. Бачив, що Дора сиділа задумана і ждучи вічливо на еї дальші слова, зажив тимчасом табаки. Вкінци відозвала ся панна Блек:

— Менї здає ся, що ви були на польованю того дня, коли мого брата убито?

Сер Натаніеля трохи зачудовало то несподіване запитане.

— Так, я був там. Ми якийсь час їхали побіч себе.

— Чи він був в своїм звичайнім настрою?

— Нї, то нї, панно Блек. То обставина, про яку я пізнїйше нераз думав. Бідний Блек не був в так добрім настрою як все. Ви знаєте, який то був живий, веселий, любий чоловік. Певне знаєте о тім; ви найлїпше. Отже того нещастного дня видавав ся він якийсь пригноблений, розсіяний, знеохочений. Крім того гнав як шалений, немов би єму було всьо одно, куди занесе его кінь. Забобонні люди вірять, що чоловік, котрий має умерти наглою або насильною смертию, причуває свою долю, хоч би тішив ся як найлїпшим здоровлєм. І о скілько моя память сягає, поведене Блека того дня немов би оправдувало той погляд.

— Не знаєте, чи він може поріжнив ся або посперечав ся з ким з тих, що була на польованю?

— Посперечав ся! Блек, найдобродушнїйший чоловік — чоловік, котрого всї любили. Люба панно Блек, звідки ви приходите на таку думку?

— Нїколи не можна знати — чоловік може бути добрий і щирий, а однако може наробити собі ворогів. Сер Еверард Андініян сказав при процесі, що мій брат був в звичайнім настрою. Не знаєте, чи они оба були того дня богато разом?

Сер Натаніель надумував ся. Ждають від него, аби він пригадав собі на подробиці, які лучили ся на польованю з перед двайцятьох лїт. Вправдї той день був нещастний для одного з его приятелїв, так що події навіть маловажні вбивали ся сильнїйше в память.

— Коли мене примушуєте сягнути памятию в такий давний час, то тепер пригадую собі, що Блек і сер Еверард не їхали на польованю побіч себе. Ми часто ставали і задержували ся і менї впало тоді, що сер Еверард і ваш брат не поводили ся супротив себе так приязно як звичайно. Они немов би уникали себе, або волїли не стрічати ся. Але може бути, що я лиш так уявляю собі; тоді не видавалось менї так. Мій Боже! Чи міг оборонець гадати о чімсь таким, коли ставив такі дивні питаня до сер Еверарда — чи міг він щось знати —

— Пан Блек — заповів служачий в тій хвили. Заки то сказав, лишив двері на хвилю відхилені, так що Норберт Блек чув послідні слова, які говорив сер Натаніель.

Панна Дора підняла ся на вид братанича і неспокійно скрикнула:

— Ти тут, Норберте!

— Так, дорога тїточко. Як ся маєте, сер Натаніель? Я чув, що тїтка поїхала до Гайклерк і гадав, що она відвідає леді Рітердон.

— Я гадала, що ти проведеш пополудне в товаристві Валлї.

— Валлї мала досить нашої теплярні вже о четвертій годині, отже я посадив еї на еї візок і поїхав сюди. Я хотів би поговорити в чотири очи з сер Натаніелем, коли ви покінчите вашу орудку.

— Длячого не хочеш говорити в моїй присутности, Норберте? Менї здає ся, що я знаю, про що ти хочеш говорити. То так само близько мене обходить, як і тебе. Не маєш до мене довіря?

— Не знаю. Деколи здає ся менї, немов би з усіх сторін окружала мене зрада. Що значить та просьба, сер Натаніель і длячого ви еї підписали? Коли той чоловік винен, то заслугує на смерть. Спосіб, в який довершено того

їм родиннім місті з одним із товаришів своеї молодости. По пів року — помер і той муж. Три роки від смерти сего послїдного мужа оставала вдова знов непотїшною, але еї краса приманила ще одного такого юнака, що відважив ся тягнути д нею „житейское иго“. Є ним для відміни Німець. Із численних віддавань привело ся в житю тїй безконечній вдові зазнати не мало клопотів та за те було у неї немало радощів: от звиділа тілько сьвіта і навчила ся пять мов. Дітий нема у неї жадних. Женевска часопись, яка розказує про сю подію, замічує, що колиб номер ще і сей шестий чоловік, то вічна вдовиця твердо постановила більше за нікого не виходити замуж.

— **На загальних зборах товариства педаґоґічного** вибрано новий виділ, в котрого склад увійшли: яко голова о. крилошанин Іван Чапельский (вибраний одноголосно), а яко виділові пп.: Андрій Алиськевич, професор ґімназиї; Ольга Барвіньска, учителька школи вправ; Мария Білецка, заст. директорки рускої виділ. школи ім. Шевченка; Василь Білецкий, проф. ґімн.; о. Володимир Ганицкий, парох в Руднї; Ілия Кокорудз, проф. ґімн.; др. Мих. Коцюба, проф. учит. семинариї; др. В. Левицкий, проф. ґімн.; Микола Мороз, директор шк. вправ і Ілия Чиж, управ. школи в Клепарові. Заступниками виділових вибрано: о. Теодора Лежогубского, п. Ілию Строньского, учит. в Збоїсках і п. Костя Паньківского, дир. кредит. Союза. До контрольної комісиї війшли: п. Осип Гриневич, учит. школи вправ, п. Кир. Маліцкий, учит. в Щирци і п. Дмитро Вовків, управ. школи в Винниках.

— **„Сївачі золота“.** Кілька брукових ґазеток в Льондонї містило фейлетони, в яких вказувано, де можна найти капслї з грішми. Але при шуканю тих гроший люди спиняли весь рух на улицях, а при тім не рідко били ся. Поліция звернула отже увагу тих ґазеток, щоби залишили сю маніпуляцию, бо инакше виступить проти них прокураторія. Ся погроза мала успіх, бо редакциї тих ґазеток бояли ся, щоби при слїдстві не виявило ся їх обманьство, що капслї з грішми, а взглядно з чеками на гроші, находили люди, які були в змові з редакциями і за дрібну заплату робили їм рекляму. Доносить про се Kölnische Zeitung.

— **Репертуар руского театру** на гостинних виступах в Дрогобичи: Неділя, дня 7. лютого, представлене пополудневе (початок о годині 5-ій): „Трійка ґільтаїв“, фантастична оперета в 5 діях Нестроя; — второк, 9. лютого, перший раз: „В народі“, конкурсова комедия в 4 діях Стешенка; — четвер, 11. лютого, перший раз: „Перехитрили“ комедия зі сьпівами і танцями в 3 діях Кропивницкого; в роли Василя виступить тенор п. В Костів; — субота, 13. лютого, другий раз: „Жидівка вихрестка“, драма зі співами в 5 діях Тогобочного; (в роли Приськи виступить пні Махницка а в роли Степана п. Стадник); — неділя, 14. лютого, другий раз: „Свати Мусія (Пісні в лицях)“, оперета народна в 3 діях Кропивницкого; (в роли Максима виступить тенор п. Костів).

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові дня 5 лютого: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·25 до 8·50; жито 6·50 до 6·70; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 5·20 до 5·30; ячмінь броварний 5·60 до 5·80; ріпак 9·40 до 9·75; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·50 до 10·—; вика 5·50 до 5·75; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·25; хміль за 56 кільо 120·— до 130·—; конюшина червона 65·— до 76·—; конюшина біла 65·— до 90·—; конюшина шведска 55·— до 80·—; тимотка 22·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 лютого. На вчерашнім засїданю австрийскої Делеґациї ухвалено буджет маринарки і установлено порядок дневний слїдуючого засїданя. Президент заявив відтак, що о речинци засїданя повідомить письменно і що 17 лютого члени Делеґациї виберуть ся до Штайнфельд на проби стріляня новими пушками.

Берлин 6 лютого. Віндгук і Окагандия освобождені. Ситуация поправила ся. Ґубернатор з Віндгука доносить, що Герери убили 14 січня робітників і урядників кольоніяльного відділу радника леґацийного Гепплера.

Білград 6 лютого. Роздор в радикальній партиї стає щораз більший. Кандидатом короля на президента кабінету єсть все ще Протіч. Умірні радикали домагають ся, щоби Ґруїч приняв ся за утворене кабінету, до котрого вступив би й Пасич; сей однакож в виду теперішного складу скупштини не хоче ніяк вступити до якого небудь кабінету.

Петербург 6 лютого. Воєнні округи київский і одеский змобілїзовані; що дня відходять звідтам значні віддїли войска до всхідної Азиї.

Петербург 6 лютого. Три кораблї з японьскими родинами відїхали до Япониї.

Льондон 6 лютого. З Чіфу доносять, що фльота росийска, котра виплила з Порт-Артура, плаває вздовж корейского побережа і що має висадити на беріг 6 000 війска. В Сеули суть того погляду, що фльота росийска запливе до порту в Чемульпо і що там готово прийти до першої морскої битви. З сеї причини настав в Сеули переполох а в слїд за тим і анархія. Із Сеуля наспіла до Чіфу вість, що японьске правительство зараз по одержаню відповіди від Росиї зірве всякі зносини і розпічне висаджуване війска на корейске побереже.

Сеуль 6 лютого. З Юнґамфо над рікою Ялю доносять, що там зближають ся значні відділи росийскі і що їх передні сторожі вже вступили до Кореї.

злочину, просто зьвірский — злочинець повинен висїти.

— Він старий і немічний — замітив сер Натанієль несьміло.

— То не причина, аби его щадити! Що значить той останок нужденного житя в порівнаню з веселим, сьвіжим, добротою і щиростю осяяним житєм мого вітця? Сер Натанієль, прошу вас, скажіть менї, чи та просьба була вашою вигадкою?

— То нї. Почин до просьби дав сер Еверард Андінїян.

— Я так собі гадав. Сер Еверард глядів на справу від самого початку з точки якоїсь гуманности. Єму головно іде о то, аби не було кари смерти.

— Любий Блек, очивидно, що та справа дуже вас обходить; але мусите взяти на увагу, що против кари смерти ширить ся чим раз більша відраза.

— Я волів би, аби така відраза ширила ся против скритоубийства — відповів Норберт понуро. — Що говорили ви перше про оборону; що він мав на гадцї, коли ставив такі дивні питаня дотичнo его жени?

Сер Натанієль вагував ся хвильку відповідати; він поглянув неспокійно на панну Блек.

— Прошу, сер Натанієль, говоріть отверто зі мною. Ви були приятелем мого вітця.

— Кождий, хто вашого вітця знав, був его приятелем.

— Але оборонець натякав на можливість, що він міг мати тайного ворога і его випитуване мало подати доказ, що тим ворогом міг бути сер Еверард Андінїян. Сер Натанієль, тїтко Доро, не лишайте мене в непевности що-до того, коли знаєте щось близшого. Мій отець старав ся о леді Андінїян, заки она віддала ся. То признав сам сер Еверард. Не знаєте, чи сер не виявляв коли заздрости? Не знаєте, чи не мав він якої причини до гніву?

— Я нїколи не чув о чімсь такім — сказав сер Натанієль рішучо. — Леді Андінїян заживала непорочної слави.

— Отже після вашої гадки, о чім міг оборонець гадати, коли так випитував сер Еверарда?

— В часї того нещастного польованя перед смертию бідного Блека вразило мене, що він і сер Еверард поводились супротив себе холоднїйше, як звичайно. Видавало ся, немов би оба уникали себе. Але я повтаряю, що можу помиляти ся. Може я лиш так собі уявляв.

— Може бути; однако єсть то обставина, о котрій треба памятати.

— Норберте — скрикнула Дора Блек, побілївши і поглянула на братанича, благаючи — задля Валлї і себе самого нехай не повстає то чорне підозріне і в тобі. Чейже ти не гадаєш, що сер Еверард Андінїян, чоловік, котрого ти від давна знаєш і шануєш, колишнїй шкільний приятель твого вітця, що той чоловік може бути вмішаний в то страшне скритоубийство!

— Длячогож старає ся уратувати житє тому убийникови?

— То діло людскости.

— Я мусів сильно остати позаду мого часу — сказав Норберт гірко. — Не відчуваю в собі нїякого християньского милосердія для убийника мого вітця. Але правда, тїтко Доро; сер Натанієль висказав просто свою гадку про леді Андінїян. Ви мовчали. Чи ви тої самої гадки, що й він? Чи за житя мого батька знали про які зносини леді Андінїян з ним, від чого могло би потерпіти родинне щастє сер Еверарда?

— Нї.

— В такім случаю я мусів би гадати, що всї натяки і бесіди пана Томплена при процесї суть безосновними видумками.

— Очивидно. Пан Томплен не міг нїчого знати.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Крховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).